

Anh sẽ đến ...

Rồi con bé cứ lao đao chao đảo vì buồn 1 cách không tên, Quang cứ tíu tít, Quang cứ đến rồi đi để lại hụt hẫng, Những cuộc điện thoại, những lời yêu thương tan nhanh vào đêm để lại trong Hân những thốn thức mong đợi, con bé đa sầu, đa diện cảm xúc.

Chẳng hiểu tại sao tâm trạng buồn 1 chút là ai đó sẵn sàng dìm mình vào cơn mưa, tại sao khi lòng dứt đoạn lại thêm mưa làm chi cho tình cảnh thêm oan trái, Hân chỉ muốn thử cảm giác giữa đông mà dầm mưa thì sẽ như thế nào, Cô ghét mưa nhưng rồi lại đang hoà vào nó, tìm 1 cảm giác lạnh đông cứng, rồi quên, Quên việc phải yêu cái người luôn chỉ biết yêu mình cô như thế nào cho đúng, cho đỡ đau.

Hân đi ngược dòng người dưới cơn mưa...

Cơn mưa vội vã đổ xuống con phố bên quán cóc nhỏ ven đường khiến Hân cô đơn khó hiểu, cô bé cô đơn trong chính tình yêu của mình, cô đơn trong mọi cuộc vui, và cô đơn mọi lúc.

Chẳng hiểu tại sao tâm trạng buồn 1 chút là ai đó sẵn sàng dìm mình vào cơn mưa, tại sao khi lòng dứt đoạn lại thêm mưa làm chi cho tình cảnh thêm oan trái, Hân chỉ muốn thử cảm giác giữa đông mà dầm mưa thì sẽ như thế nào, Cô ghét mưa nhưng rồi lại đang hoà vào nó, tìm 1 cảm giác lạnh đông cứng, rồi quên, Quên việc phải yêu cái người luôn chỉ biết yêu mình cô như thế nào cho đúng, cho đỡ đau.

Lạ quá, Hân rất yêu Quang và không ai phủ nhận điều ngược lại, Rằng Quang chưa bao giờ nghĩ sẽ làm Hân tổn thương dù chỉ 1 chút, anh đã chỉ biết yêu có 1 mình Hân.

Nhưng rồi sao, Việc ai đó luôn chỉ yêu 1 ai đó, Là chỉ yêu người đó thôi, liệu đã đủ chưa.

Hân thấy luôn thiếu hụt gì đó đến khát khao mà nó không tài nào có thể kể tên để 1 lần cho Quang hiểu cái cảm giác ấy..

- Này, em đã đi taxi về chưa?
- Em đang tắm mưa..
- O, em không đi taxi về mà lang thang mưa gió làm gì?
- Anh không muốn biết em đang ở đâu à ?
- Em ở đâu thì cũng bắt taxi về ngay đây cho anh - Anh không muốn đến đón em về sao ?
- (im lặng) ... ừ ... (im lặng) ..., thế (do dự) e đang ở đâu?
- Anh sẽ đến ngay hả?
- Em tạm chờ nào trù rồi anh đến đón.
- Em chỉ muốn nghe câu ANH SẼ ĐẾN NGAY thôi!
- Em sao vậy, ???
- Không sao đâu ... em đi taxi về đây, anh đừng lo!

Chỉ là Hân muốn Quang nói SẼ ĐẾN NGAY – dù là không thể ngay được nhưng ít ra Hân biết Quang đang thật sự sẽ tới ngay, đang thật sự muốn chạy đến bên mình ngay, chỉ thế thôi, tình yêu nhỏ nhoi có thể thôi, Hân đợi chờ nhiều quá rồi đúng không?

Một câu nói khó quá đúng không, Quang sợ không đến ngay được nên không dám nói, rồi Quang quên, câu nói đó không phải là 1 lời hứa, nó đơn giản lắm, chỉ là 1 liệu pháp ổn định tâm lí đối phương, chỉ là cách cho Hân hiểu rằng: Anh luôn ở đây gần em lắm, em đừng lo.

Rồi con bé cứ lao đao chao đảo vì buồn 1 cách không tên, Quang cứ tíu tít, Quang cứ đến rồi đi để lại hụt hẫng, Những cuộc điện thoại, những lời yêu thương tan nhanh vào đêm để lại trong Hân những thốn thức mong đợi, con bé đa sầu, đa diện cảm xúc.

Quang luôn yêu thương nó quá đà rồi lại lơ là 1 cách quá đáng, trái tim nó cứ hạnh phúc tốt cùng rồi vô tình rơi vội bên lề tình yêu của 2 đứa.

- Em ăn uống gì chưa hả?

- Em ăn rồi mà..

- Thế em đang làm cái gì mà giờ mới chịu nghe máy?

- Em đang thấy buồn..

- Em có anh rồi mà sao cứ kêu buồn thế?

- Ừmmm, anh có thấy lạ không? (sụt sịt)

- Em ngạt mũi đấy à?

- Em khóc đấy..

- Ô hay sao lại khóc?

- Bố mẹ em cãi nhau suốt, em thấy tủi thân!

- Thôi bố mẹ cãi nhau là chuyện bình thường, em đừng buồn làm gì nhé!

- Em có thể mượn vai anh được không ???

- Anh có ở đây đâu mà mượn ...

- Anh nói ANH SẼ ĐẾN NGAY đi ...

- Ờ, nhưng mà anh đến ngay làm sao được..

- Ừm, vậy em không khóc nữa..

Hân ước ao 1 câu nói dù chỉ là nói cho có ấy sẽ mang bờ vai vô hình của Quang đến nhưng không được, Nó dựa đầu vào bức tường lạnh ngắt, nước mắt cứ rơi ào ạt thắt lại ở ngực, đau đớn ở tim, nó lau nước mắt đặt tay lên tường, gượng cười như đang hạnh phúc lắm khi bức tường đó là lồng ngực

Ấm áp của anh..

Khó quá, anh yêu nó những lúc vui, đến bên nó khi anh cần, và vô tình quên là nó cũng có lúc cần anh những khi anh có thể, giờ nó hiểu, khát khao của nó chỉ là những lúc nó tha thiết cần anh, anh sẽ đến ngay bên nó, chỉ 1 câu nói vô tri – nó cũng yên lòng tin vào điều đó.

Gió lạnh lùa qua cánh cửa mở hé..

Tiếng con bé thút thút qua điện thoại!

Thì thoảng lại lau nước mắt, thì thoảng lại ghìm giọng, thì thoảng lại thở nhẹ ...

Nó ngồi co ro bên 1 góc phòng tối, Hôm nay nó cần anh nhiều lắm, mới hôm qua còn quăn quýt bên anh cười toe, nhưng hôm nay nó lại khóc như chưa bao giờ được hạnh phúc như thế, thì thoảng nó lại hít 1 hơi thật sâu rồi khóc bật ra không thành tiếng, Hình như nó đau đớn quá chừng..

- Em lại khóc rồi..

- Em buồn mà, em chỉ biết có khóc thôi

- Những lúc anh không ở bên em thì em lại khóc lóc thế

- Bố mẹ em bỏ nhau rồi ...

- (im lặng) ... thế à, sao lại vậy?

- Thì, họ không yêu nhau nữa..không cần em nữa - Sao lại không cần em, anh cần em lắm mà

- Vậy ... anh đến đây được không..

- Thôi em đừng khóc nữa, trời không mưa anh qua với em ngay - Ủmmm, em biết rồi, em mệt quá

- Em đừng khóc nữa, em đã ăn uống gì chưa?

- Em chưa ...
- Em ăn gì vào rồi nằm nghỉ đi.
- Vâng..
- Ủm, thế tí có gì anh gọi điện.

Hân lại lăn lóc 1 mình trong đống đau ấy, Nó không phải nỗi đau của anh, muốn anh hiểu cho là điều quá khó, muốn anh bên cạnh có lẽ là khó hơn..

- Em đã ăn gì chưa đấy?
- Em vừa ăn rồi..
- Em cho anh đi chơi với bạn tí nhé, bạn anh đến lòi đi..
- Ủmmm, anh đi đi!
- ừm, tí anh gọi điện cho em nhé, Yêu em lắm!

Rồi Quang thấy thế là đủ cho 1 sự an ủi, nó yên tâm để đi chơi, Hân càng hụt hẫng nhiều thêm, con bé nóng sốt người và lả đi vì đói, với tâm trạng đó liệu ai có thể nuốt nổi, con bé khóc, khóc vì bố mẹ khóc vì tủi thân, khóc vì sự vô tâm vô lí của người yêu..

Nó khóc, Khóc đau khóc đống khóc thành tiếng trong im lặng, trong cô đơn, trong hờn trách.

- Em đã ngủ chưa, anh về rồi
- Anh đi chơi có vui không?
- Hì, vui lắm..
- Ủm..
- Em đỡ mệt chưa?

- Rồi

- Vậy chúng mình đi ngủ nhé!

- Vâng ...

>><<

- Anh đang ở đâu?

- Anh đang ở nhà..

- Anh đến chỗ làm đón em được không?

- Anh đang trông nhà cơ, em đi tạm taxi về đi.

- Anh nói anh sẽ đến có được không, em xin anh!

- Anh không đến được mà, không anh đi ngay

- Anh nói sẽ đến đi..

- Ơ em làm sao thế?

- Nếu không, Em sẽ bỏ anh..

- Em hấp à, mỗi thế bỏ gì mà bỏ?

...

Những tiếng điện thoại trong vô vọng.

Quang không thấy tiếng hồi âm.

Chắc Hân lại giận rồi..

Như mọi khi Quang vẫn kệ, Nó nhắn tin chúc Hân ngủ ngon, như mọi lần đến hôm sau Hân sẽ hết giận ngay, Quang chỉ cần đến tíu tít bên Hân làm Hân

cười là mọi chuyện sẽ ổn..

Rồi hôm đó, chiều dài trên con đường tan sở, Quang vẫn không nhận được tin nhắn hồi âm, đến bãi đỗ xe, Quang gọi điện để tiện sẽ qua với Hân luôn, Tiếng chuông dài hồi lâu..

Đầu dây nhắc máy trong yên lặng...

- Sao em không nghe máy thế?
- Cháu là ai đấy?
- Dạ, cháu Quang đây ak, Hân đâu bác?
- Ôi cháu ơi, sao hôm qua cháu không đến đón Hân?
- Có chuyện gì thế bác?
- Hân nó chết rồi!

Chết rồi, Như không vậy, Quang có đến ngay được không, Quang cũng chết lặng rồi còn đâu, đó là trò đùa thôi, Bác ấy đùa thôi, Chạy đi tìm Hân đi, chết đâu dễ thế đâu, lao đi thôi, như điên dại Quang chạy đến nhà Hân ngay lập tức..

Nhà Hân đông lắm, bạn bè đang ngồi ngoài cửa đưa nào đưa nấy khóc ngen lời, Tiếng mẹ Hân gào lên trong tay vẫn cầm điện thoại dơ về phía tấm ảnh khuôn mặt tươi sáng của Hân, nụ cười còn chưa tắt sao hơi thở Hân đã tắt..

- Con ơi, Quang nó gọi còn rồi này, con dậy mà nghe đi Tan nát hết lòng Quang, tại sao lại như thế này chứ.. 1 đứa con trai đột nhiên lay tay Quang trong khi mắt cũng đỏ hoe giọng lạc đi vì khóc..
- Sao anh không đến đón Hân sáng hôm qua?
- Anh, anh, lúc ấy anh..

- Sao cả ngày hôm qua anh cũng không đến?
- Anh không biết gì cả, anh...
- Hân nó nói đúng anh biết không?
- (nước mắt Quang rơi nhiều đến nỗi nó không thể nói nổi gì nữa) - Em hỏi nó anh có đến đón không, nó bảo bao giờ nó chết là lúc anh sẽ đến, Bố mẹ nó không kiềm chế được túm lấy áo Quang rồi phát điên lên..
- Bạn sao thế, chỉ là Hân qua đường không để ý thôi mà...
- Vì sao mà Hân không để ý chứ, không phải vì thằng này sao?

Tất cả ầm ĩ chỉ vì sự xuất hiện của Quang, Mọi người dường như đều đổ hết lỗi đẩy cho Quang, Quang bị đẩy ra ngoài, nó gục gối xuống đất, Đôi chân nó rã rời, Hân đã khiến nó trả giá quá đắt, Hân đã biết cách rời bỏ Quang 1 cách cay nghiệt nhất..

Tiếng điện thoại trong túi Quang reo lên 1 mail đến..

“ Từ giờ, lúc nào anh cần đến em, Em sẽ không bao giờ đến nữa đâu, Anh à, Em sẽ bỏ anh “

Chiếc điện thoại rơi xuống đất, 1 đôi mắt nhắm lại còn 1 đôi mắt vô hồn rơi nước mắt!